

Arrest

nr. 92 273 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Tsjetsjeense origine te zijn. Tot uw vertrek verbleef u in het dorp Soevorovka, in Tsjetsjenië. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van volgende redenen.

Sinds het vertrek van uw dochter, Z. A. (...) (O.V. X), en uw schoonzoon, R. A. (...) (O.V. X), uit Tsjetsjenië vielen gemaskerde mannen in uniform 's nachts 1 keer per maand of 1 keer om de 2 maanden uw woning binnen. Ze zochten er bepaalde papieren van uw schoonzoon en vroegen waar hij was. Uw geld werd door hen meegenomen. Uw schoonzoon heeft in Tsjetsjenië problemen gekend

omwille van zijn werk tijdens de oorlog. U weet echter niet wat voor werk hij deed. Tijdens 1 van deze invallen raakte u gewond door een granaatscherf. Eén maand voor uw vertrek naar België vielen ze voor de laatste maal uw woning binnen.

Uw dochter en uw schoonzoon hebben in 2006 een asielaanvraag ingediend bij de daartoe bevoegde Belgische asielinstanties. In het kader van hun asielaanvraag werd op 11 juli 2006 door het Commissariaat-generaal besloten tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Hun beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd op 20 oktober 2010 verworpen. U haalt ook aan dat u in uw land alleen en eenzaam was.

U haalt aan dat u een nierziekte heeft. In uw herkomstland wilden de artsen u behandelen, maar u heeft dit geweigerd omdat u dacht dat u zonder behandeling ook zou genezen en omdat u oud bent.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Russisch intern paspoort en een badge van uw schoonzoon R. A. (...).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat de nachtelijke invallen in uw woning betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig weet over de problemen die uw dochter en uw schoonzoon in de Russische Federatie zouden hebben gekend. Zo heeft u geen enkel idee wat voor werk uw schoonzoon deed tijdens de oorlog (CGVS, p. 8). Eveneens kunt u niet met zekerheid vertellen welke oorlog het betrof (CGVS, p. 9). U weet ook niet of hij al dan niet werkte voor een instantie (CGVS, p. 8). Bovendien weet u niet welke problemen uw dochter en uw schoonzoon in Tsjetsjenië zouden hebben gekend (CGVS, p. 10). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de door u verklaarde problemen - met name de nachtelijke invallen in uw woning - verband houden met de problemen van uw schoonzoon die hij heeft gekregen omwille van zijn werk (CGVS, p. 8), is het uiterst merkwaardig dat u hierover dermate weinig weet. Uw verklaring volgens dewelke u analfabeet bent (CGVS, p. 2 & 5), kan deze flagrante onwetendheden niet verschonen. Aangezien uw dochter u naar het CGVS vergezeld heeft - getuige de bezoeken van de dossierbehandelaar aan uw dochter in de wachtzaal (CGVS, p. 5, 6 & 10) - en u van uw dochter de badge van uw schoonzoon heeft ontvangen (CGVS, p. 10), moet worden vastgesteld dat u nog regelmatig contact heeft met uw dochter. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de problemen van uw dochter en haar echtgenoot in de Russische Federatie.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld, geen enkel gewag gemaakt heeft van enige problemen die u zou hebben gekend omwille van de problemen van uw dochter en uw schoonzoon (vragenlijst CGVS, p. 1-3). Meer bepaald haalt u er enkel aan dat u de eenzaamheid in uw land vreest en u naar uw dochter in België bent gekomen omdat u niet meer voor zichzelf kunt zorgen (vragenlijst CGVS, p. 3). Het is hoogst opmerkelijk dat u in de betreffende vragenlijst geen enkel gewag heeft gemaakt van de door u verklaarde invallen in uw woning, waarvan u voor het CGVS zelf stelt dat u door deze problemen uw land van herkomst heeft verlaten (CGVS, p. 3-4. De verklaarde feiten zijn immers dusdanig ernstig - bij een zulke inval werd u verwond door een granaatscherf - dat alleen maar als blijkt van onaannemelijkheid kan worden geduid dat u hiervan geen melding heeft gemaakt in voornoemde vragenlijst.

Bovenstaande vaststellingen doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van uw schoonzoon.

Wat uw verklaringen betreft volgens dewelke u in uw land van herkomst eenzaam was en u er gezondheidsproblemen kende (CGVS, p. 8-9), dient het volgende te worden opgemerkt. Het

betreffen asielmotieven die vreemd zijn aan het asiel. Het betreffen immers problemen van louter private en medische aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er discriminatoire redenen aan de oorzaak hiervan zouden liggen, noch dat iemand u wilt vervolgen of schade toebrengen. Meer bepaald verklaart u zelf dat de artsen in uw herkomstland uw nierziekte wilden behandelen, doch weigerde u de behandeling omdat u meende dat u ook zonder behandeling zou genezen en omdat u al oud was (CGVS, p. 9).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Russisch intern paspoort bevat enkel gegevens aangaande uw identiteit die geenszins betwist wordt. De badge van uw schoonzoon R. A. (...) toont aan dat hij van '94 tot '96 heeft deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog. Doch het kan geenszins de door u verklaarde problemen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een vergevorderde leeftijd heeft bereikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijke aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking

kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de door verwerende partij vastgestelde omissie en opvallende onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas werpt verzoekende partij haar analfabetisme, het niet in orde zijn van haar geheugenvermogen als resultaat van haar ziekte en leeftijd en haar gebrekkige kennis van de Russische taal als verschoningsgrond op. Bovendien is zij niet in politieke dingen geïnteresseerd, aldus verzoekende partij. Voor wat betreft de flagrante omissie bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken voegt verzoekende partij er nog aan toe dat dit gehoor kort was en dat zij op dat moment de procedure bij de Belgische asielinstanties niet begreep.

2.2.3.2. De Raad merkt op dat de gebrekkige kennis van het Russisch als verschoningsgrond niet kan worden aanvaard. Immers heeft verzoekende partij zoals blijkt uit de door haar ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 10) zelf verzocht tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst. Ook in de door haar ondertekende verklaring (administratief dossier, stuk 8) geeft verzoekende partij als taal van oorsprong het Russisch op. Dat de kennis van de Russische taal dermate gebrekkig zou zijn dat verzoekende partij mondeling niet in staat is haar problemen van vervolging op een correcte wijze aan de Belgische asielinstanties mede te delen, kan derhalve door de Raad niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij wijst op geheugenproblemen ingevolge haar ziekte en leeftijd – verzoekende partij is thans zeventig jaar – stelt de Raad vast dat zij desbetreffend geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in de mogelijkheid verkeert haar asielrelaas op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Evenmin kan door de Raad worden ingezien waarom een voorgehouden analfabetisme en het niet geïnteresseerd zijn in de politiek enige verschoning kunnen bieden voor het niet kennen van de tewerkstelling van haar schoonzoon en tijdens welke oorlog en voor de volstreekte onwetendheid aangaande de problemen die haar dochter en haar schoonzoon in Tsjetsjenië zouden hebben gekend. Het op de hoogte zijn van dergelijke gegevens die zich in familiale kring hebben voorgedaan vereist immers geen enkel studieniveau en evenmin enige politieke kennis.

Ten slotte oordeelt de Raad dat voor het beantwoorden van eenvoudige vragen bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen kennis van de Belgische asielprocedure vereist is. Op de twee vragen, met name wat vreest verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst en geef kort een overzicht van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, beperkt verzoekende partij zich tot te stellen dat zij de eenzaamheid vreest en niet langer voor zichzelf kan zorgen waardoor zij naar haar enige dochter in België is gekomen (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, luik 3, vragen 4 en 5). Nergens blijkt dat bij het beantwoorden van deze vragen een tijdslimiet werd gehanteerd waardoor verzoekende partij werd verhinderd het talrijk geagresseerd worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, waarbij zij zelfs door granaatscherven werd verwond, aan de interviewer mede te delen. Bij het slot van dit gehoor werd haar zelfs gevraagd of zij nog iets had toe te voegen waarop verzoekende partij ontkennend antwoordde. Verder wenst de Raad te benadrukken dat dit gehoor haar in het Russisch werd voorgelezen waarna zij tekende voor akkoord. Ten slotte wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag van verzoekende partij tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet het minste concrete probleem van vervolging heeft aangegeven bij haar initieel gehoor.

De motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.4. De door verwerende partij vastgestelde flagrante omissie en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”* Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 juli 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT